

så vant til at høre dem, så vi kan efterhånden tage det med det gode sind, der skal til for at høre på den slags – og så prøve at lytte til, hvad færingerne har at sige; for færingerne har ganske meget på hjerte for øjeblikket.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg synes, at der er nogle spørgsmål, som trænger til at blive afklaret, inden vi slutter debatten.

Jeg synes, at det er vigtigt for færingerne at få afklaret, hvem parterne er i denne sag. Hvem er det, der eventuelt kan rejse en erstatningssag, f.eks. mod Den Danske Bank? Det er ikke et spørgsmål om – som statsministeren sagde – at hvis færingerne ønsker, der skal rejses en sag, så bliver den rejst. Det tager jeg i og for sig som et udtryk for, at det er statsministeren, der har instruktionspligten til Finansieringsfondens formand, og dermed ligger der jo nærmest en bekræftelse i den påstand, som jeg kom med under mit første indlæg: at parterne er Finansieringsfonden.

Men det synes jeg at vi er nødt til at få afklaret helt klart og tydeligt, for ellers vil også dét skabe myter på Færøerne.

Når man siger, at vi traf en fælles beslutning her i Folketinget om, at nu skulle det være slut med dommerundersøgelser, så er det rigtigt. Vi var enige med Højesterets præsident i den kritik, der kom i anledning af Himmerlandsbank-sagen og indholdet i den sag. Men det er lige så klart som blæk, at denne sag, som handler om to dele af rigsfællesskabet, er noget helt andet, og alle de jurister, som jeg har talt med, kan ikke læse højesteretspræsidentens brev på samme måde, som det bliver udlagt af Det Konservative Folkeparti og af regeringens.

Jeg synes med den debat, der har været om det – hvor sågar retspræsidenten for Sø- og Handelsretten direkte har opfordret til, at man spurgte retspræsidenterne – kunne man for at have undgået denne politiske debat simpelt hen have spurgt. Og jeg er helt overbevist om, at hvis statsministeren eller justitsministeren var kommet tilbage og havde sagt, at brevet fra højesteretspræsidenten også gælder i denne sag, så var der ikke kommet en kritik af, at man ikke valgte en dommerundersøgelse. Så ville Folketinget have taget det til efterretning. Men det har man valgt ikke at gøre. Man har valgt at lade det hænge i luften.

Jeg er i øvrigt enig med statsministeren i, at man ikke skal piske nogen stemning op eller sætte myter i gang. Men jeg synes ærligt talt, at

det nogen gange faktisk ofte er det, regeringen selv gør. Og når statsministeren i og for sig ikke havde lyst til at kommentere mit indlæg, så må statsministeren selvfølgelig selv om det.

Så vil jeg godt sige til statsministeren, at Fremskridtspartiet i denne sag i meget lang tid har prøvet på at gå meget varsomt til værks. Vi har i og for sig været meget enige om, hvad vi skulle gøre, og hvordan vi skulle forholde os. Vi gik først ind, da det gik op for os, at der var en eller anden skjult dagsorden i sagen, at der var et eller andet fordækt ved det.

Statsministeren kan selvfølgelig ryste på hovedet og sige, at der er noget Kirsten Jacobsen har misforstået, men det er altså den opfattelse, vi sidder tilbage med. Og så kan man ikke fortænke noget parti i – det ved jeg også statsministeren ikke gør, for det vil hans eget parti heller ikke gøre – at give udtryk for, hvilken opfattelse man har, og den har statsministeren selvfølgelig ret til at være uenig i.

Jeg synes også, at man skal have sagt, inden debatten slutter, at når man i dag siger, man har været i dialog og håber, at dét er godt, så vil jeg minde om, at statsministerens egen partifælle, den tidligere lagmand Marita Petersen, over Ritzau i fredags udtalte, at forholdene mellem Danmark og Færøerne aldrig havde været så dårlige, som de var den fredag nat.

Så kunne jeg godt tænke mig til sidst at sige, og det er nok mest henvendt til justitsministeren: Hvis det nu viser sig, at uanset om man giver Finansieringsfonden instrukser om, at den skal anlægge en sag, hvis det er det, de færøske myndigheder vil, så er forudsætningen for, at man kan anlægge en sådan sag – i al fald for at man kan vinde den – at der er nogle oplysninger, man ikke har haft, eller forhold, man ikke har kendt, eller andre ting, der ligger til grund for, at man skal kunne vinde en erstatningssag. Og er det så ikke sådan, at det er et spørgsmål om, hvad Finansieringsfonden vidste, hvilke oplysninger den havde, og ikke et spørgsmål om, hvad landsstyret vidste?

Finansieringsfonden er jo den formelle juridiske køber og part i sagen, og hvis en retssag skal afgøre, om man ifalder erstatningsansvar over for nogen, så er den første betingelse, at man har prøvet på at snyde dem, at de ikke har vidst det, og at de har været i god tro. Hvis man har været i ond tro, så kan man ikke vinde en sådan sag.

Og så til allersidst: Det fremgår af det papir, som statsministeren selv har ulejlignet sig med at udlevere i dag – og tak for det – at der var en